

(Дълго мълчание)

Камбуровъ. Тоя човѣкъ може да ни докара неприятности.

Шайновъ. Никакви неприятности. Това само ме забавлява. Едно богато старче, ергенувало цѣлъ животъ, направило кой знае колко момичета нещастни—дощяло му се и на старина да младува! Такъвъ трѣбва да се подиграе и да се оскубе. Не заслужава ли?

Камбуровъ. Малко на адвокатство прилича. Може и тъй и тай. както ти уйдиса. Но ако той е безчинствувалъ — това дава ли ни право...

Шайновъ. Ти съ своята философия.

Камбуровъ. (Смѣйки се). Това между насъ казано. А ти си гледай работата.

Шайновъ. Така те искамъ. (Спомниль си). Добре че се сетихъ, вѣроятно скоро ще дойде Градинаровъ: Не знамъ какъ да я курдисаме (звъни се на телефона. Взель слушалката). Да, тукъ съмъ... Когатв дойдете, довиждане.

Камбуровъ. Ако е вѣрно всичко, що казва Заркова — не му прилича: баща на мома и поддържа метреса.

Шайновъ. Само той ли е! Тукъ толкова порядъчни хора на гледъ иматъ метреси, че ако ги подберемъ — струва ми се ще изплатимъ репарациитъ на България.

(Чуватъ се стъпки)

Шайновъ. Трѣбва да е нашъ човѣкъ, щомъ влиза така.

(Влиза Заркова запъхтяна)

Шайновъ. Какво има?

Заркова. Преди малко Градинаровъ бѣше при мене. Получилъ вестника. Разбралъ,